

ONTMOETING MET EEN GIGANT

Ees Aartse

Donderdag 14 mei 1998. Het is prachtig weer, onbewolkt met een vrij krachtige wind uit het noordoosten. De temperatuur is aangenaam en dan is inventariseren een prettige bezigheid en in Gijs Kokkieshoek in de AW-duinen een feest op zich. Alles is terug.

Overall zingen Grasmussen, Nachtgalen en Fitissen. Een Boompieper laat zijn deuntje horen en een Sprinkhaanzanger snort tussen wat lage struiken. Een Tapuit op een vreemde plaats doet mijn hart sneller kloppen. Zou er één teruggekomen zijn? Maar ja de plaats hè. In al die jaren dat ik Gijs Kokkieshoek inventariseer heeft op die plaats nog nooit een Tapuit gebroed.

Een duinkonijn schuifelt door wat struiken. Voor het eerst sinds jaren weer een myxomatose-konijn. Hij is al ver heen en toch nog niet gepakt door de vos. Ik ken mensen die dan direct de conclusie trekken: zie je wel, het aantal vossen in de AW-duinen neemt af.

Bij de Schapendel geen Tapuiten te vinden. Ik houd er al rekening mee dat het daar voorbij is. Een snelle flits over het duin. Havik? Zelfs in Gijs Kokkieshoek wordt het effect van de Havik merkbaar.

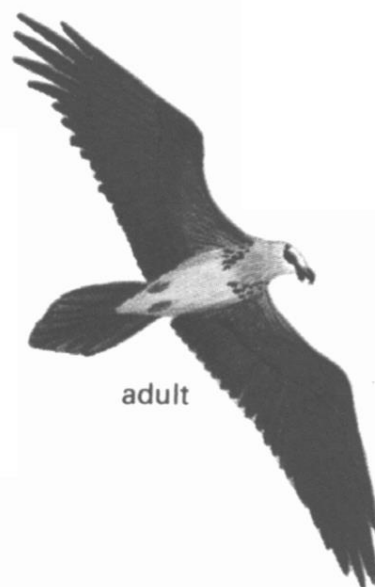
Zijn in noordelijke terreinen de Eksters praktisch verdwenen, ook in mijn inventarisatiegebied, dat in het uiterste zuiden van de AW-duinen ligt bij de Langevelderslag, is het aantal minder geworden evenals dat van de Houtduiven. Nu zijn dat wel twee soorten die best door een natuurlijke regulatie in toom gehouden mogen worden. De vogel gaat op een duintje zitten. Kijker erop. Vrouwtje Sperwer! Met felle blik kijkt ze wat rond en vliegt door.

Ik keer via de oostkant van het terrein terug naar het Natte Bos waar mijn fiets staat. Na iedere inventarisatieronde ga ik op het Ronde Bergje zitten om lekker relaxt vanaf dat hoge duin de omgeving af te zoeken. Zo ook deze dag. Ik loop wat in gedachten aan de oostkant het duin op, omdat het daar wat minder stijl is, en word opgeschrikt door klappende vleugels. In eerste instantie denk je aan een overvliegende Knobbelzwaan. Ik kijk op en schrik me een hartverzakking. Op vijf meter bij me vandaan torent een gigantische roofvogel klapwiekend boven me uit. De Lammergier, schiet door me heen.

Deze roofvogel heeft in het westen van Nederland al veel stof doen opwaaien en heeft zelfs de tv gehaald. Daar staat hij nu met gespreide vleugels en die grote kromme snavel boven me. Een spanwijdte van bijna drie meter is op zo'n afstand groot, heel erg groot. Ik voel me niet prettig. Ik kan me levendig indenken hoe een prooi zich voelt als zoiets op je afkomt. Ik ben langzaam achteruit de

helling afgestrompeld en houd de Lammergier behoedzaam in de gaten. Ik wil geen prooi worden.

Ik ben nog niet zolang in de VUT en van mijn vele vrije tijd wil ik op een andere manier genieten dan te sneuvelen onder twee grote klauwen en een krachtige snavel. Het beest heeft echter geen kwaad in de zin. Dat klapperen was alleen maar bedoeld als waarschuwing: hé makker, je kwam wel erg dichtbij. Van veilige afstand heb ik hem met de kijker langdurig kunnen bekijken. Kennelijk heeft de vogel daar overnacht en hij vertoont geen enkele interesse meer voor mij of zijn omgeving. Hij zit maar een beetje te dutten, schudt zijn veren soms wat op en

verzorgt met zijn snavel zijn verenpak. Af en toe kijkt hij de omgeving af, draait zijn kop naar mij toe maar ik beteken geen gevaar voor hem. Ik vind de kleur van zijn kop, die in de vogelgids als goudbruin staat aangegeven, niet opvallend en oogt wat grijs. Wel groter dan een Zeearend, vind ik. Deze vergelijking gaat niet op omdat ik nog nooit zo dicht bij een Zeearend ben geweest als nu bij de Lammergier. De vogelgidsen geven inderdaad aan dat de Lammergier groter is. Ik sta op als de eerste vogelaars behangen met grote kijkers, telescopen en fototoestellen met telelenzen op het toneel verschijnen. Het kan wel eens druk worden daar. Ik ben naar mijn fiets gewandeld en heb een eind gemaakt aan deze merkwaardige inventarisatieronde.